

5

LA CONVERSIÓ DE LES ESTRUCTURES

Introducció

Després de reflexionar sobre la manera com viure la missió de l'Església a través de la vida parroquial en el context actual, la Instrucció convida decididament a reflexionar sobre la conversió de les estructures que ajuden a viure aquesta missió.

En aquesta conversió es recorda la necessitat del canvi de mentalitat i la renovació interior per part de totes les persones implicades, i sense la qual tota renovació podria esdevenir estèril. En aquest sentit la Instrucció se situa també en la dimensió personal de la conversió.

Pel que fa a la conversió de les estructures s'introdueix el concepte de la gradualitat, a partir *del discerniment que implica un procés històric, amb temps marcats i etapes, amb verificació, correccions, proves, aprovacions ad experimentum (núm. 36)*. Per altra banda, cal constatar també que actualment a les parròquies ja es van introduint els canvis i reformes per tal d'adequar la seva activitat al moment present. És una tasca que ja fa temps que es va realitzant gràcies a la col.laboració de molts.

Textos de la Instrucció

35. La conversió de les estructures, que la parròquia ha de proposar-se, requereix en primer lloc un canvi de mentalitat i una renovació interior, sobretot d'aquells que són cridats a la responsabilitat de la guia pastoral. Per ser fidels al mandat del Senyor, els pastors, i especialment els rectors, com a “principals col·laboradors del Bisbe”, han d'advertir amb urgència la necessitat d'una reforma missionera de la pastoral.
37. Aquesta renovació, per suposat, no només pertoca el rector, ni pot ser imposada des de dalt, sense comptar amb el Poble de Déu. (...) En aquest sentit, el clergat no realitza només la transformació requerida per l'Esperit Sant, sinó que està involucrat en la conversió que afecta a tots els membres del Poble de Déu. Per tant, cal *«cercar conscientment i lúcida els espais de comunió i participació, perquè la unció el Poble de Déu trobi les seves mediacions concretes per manifestar-se»* (Carta de papa Francesc a al Poble de Déu que peregrina a Xile 31-V-2018) .
39. És tasca dels pastors mantenir viva aquesta dinàmica, perquè cada batejat es consideri un protagonista actiu de l'evangelització. La comunitat presbiteral, sempre en camí de formació permanent, haurà d'exercir amb saviesa l'art del discerniment que permeti que la vida parroquial creixi i maduri, en el reconeixement de les diferents vocacions i ministeris. El prevere, per tant, com a membre i servidor del Poble de Déu que li ha estat confiat, no pot reemplaçar-lo. La comunitat parroquial està facultada per proposar formes de “ministerialitat”, d'anunci de la fe i de testimoniatge de caritat.
41. La missió a la qual està cridada la parròquia, com a centre impulsor de l'evangelització, afecta a tot el Poble de Déu en els seus diversos components: preveres, diaques, persones consagrades i fidels laics, cadascun segons el seu propi carisma i les responsabilitats que li corresponen.

Altres textos per reflexionar

Exhortació postsinodal *Evangelii Gaudium* del papa Francesc (2013)

26. Pau VI va invitar a ampliar la crida a la renovació, per expressar amb força que no es dirigeix només als individus aïllats, sinó a l'Església sencera. Recordem aquell memorable text que no ha perdut la seva força interpel·lant: «L'Església ha d'aprofundir en la consciència de si mateixa, ha de meditar sobre el misteri que li és propi [...] D'aquesta il·luminada i operant consciència brolla un espontani desig de comparar la imatge ideal de l'Església —tal com Crist la va veure, la va voler i la va estimar com a Esposa seva santa i immaculada (cf. *Ef* 5,27)— i el rostre real que avui l'Església presenta [...] Brolla, per tant, un anhel generós i gairebé impacient de renovació, és a dir, d'esmena dels defectes que denuncia i reflecteix la consciència, a manera d'examen interior, enfront del mirall del model que Crist ens va deixar de si mateix» (ES 3).

El Concili Vaticà II va presentar la conversió eclesial com l'obertura a una permanent reforma de si mateixa per fidelitat a Jesucrist: «Tota la renovació de l'Església consisteix essencialment en l'augment de la fidelitat a la seva vocació [...] Crist crida l'Església pelegrina cap a una perenne reforma, de la qual l'Església mateixa, en tant que institució humana i terrena, té sempre necessitat» (UR 3).

Hi ha estructures eclesials que poden arribar a condicionar un dinamisme evangelitzador; igualment les bones estructures serveixen quan hi ha una vida que les anima, les sosté i les jutja. Sense vida nova i autèntic esperit evangèlic, sense «fidelitat de l'Església a la pròpia vocació», qualsevol estructura nova es corromp en poc temps.

Carta *En el teu nom calarem les xarxes* (2020) de Mons. Josep Àngel Saiz Mene- ses i Mons. Salvador Cristau Coll

«Jo faig que tot sigui nou» (*Ap* 21,5)

L'Església viu en una constant renovació, perquè Crist fa noves totes les coses. Recordem, per exemple, la formidable tasca de sant Gregori el Gran (540-604), que va superar moltes adversitats i va evangelitzar els pobles bàrbars cercant els mitjans apropiats en el seu temps; la fundació d'ordes religiosos per part de sant Benet de Núrsia al segle VI, de sant Bernat de Claravall al segle XII, de sant Francesc d'Assís, santa Clara i sant Domènec de Guzmán al segle XIII. Tinguem present l'impacte reformador de santa Catalina de Siena al segle XIV, de santa Teresa d'Àvila i sant Ignasi de Loiola al segle XVI; o de sant Vicenç de Paül i santa Joana de Lestonnac al segle XVII, o de sant Antoni M. Claret o santa Joaquina de Vedruna al segle XIX. Recordem també l'aparició dels nous moviments i realitats eclesials que ha tingut lloc en el passat segle XX.

Per al diàleg posterior

1. S'ha afirmat que *la conversió de les estructures, que la parròquia ha de proposar-se, requereix en primer lloc un canvi de mentalitat i una renovació interior, sobretot d'aquells que són cridats a la responsabilitat de la guia pastoral (núm. 35)*. De quina manera es pot promoure aquest canvi de mentalitat en les nostres parròquies? A través de quins mitjans? Com preparar la gent per aquest canvi?
2. En el text s'afirma que *és tasca dels pastors mantenir viva aquesta dinàmica, perquè cada batejat es consideri un protagonista actiu de l'evangelització (núm. 39)*. Ara bé, en aquesta tasca, amb qui es compta per reflexionar-ho? Quins grups o organismes poden fer-ho per tal que pugui arribar, en el seu moment, a tot el poble cristià?
3. Com fer, doncs, que les estructures i tota l'activitat estigui cada vegada més impregnada d'un sentit evangelitzador, des del despatx parroquial, l'acolliment, els diferents grups i activitats, etc?

Per a pregar junts

Tu, Verge de l'escolta i la contemplació,
mare de l'amor, muller de les bodes eternes,
intercedeix per l'Església, de la qual ets la icona pura,
perquè ella mai es tanqui ni es detingui
en la seva passió per instaurar el Regne.

Estrella de la nova evangelització,
ajuda'ns a resplendir en el testimoni de la comunió,
del servei, de la fe ardent i generosa, de la justícia i l'amor als pobres,
perquè l'alegria de l'Evangeli arribi fins als confins de la terra
i cap perifèria es privi de la seva llum.

Mare de l'Evangeli vivent,
font d'alegria per als petits,
prega per nosaltres. Amén. Al·leluia.

Pregària final de l'exhortació Evangelii Gaudium. Papa Francesc